

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-௩௧]

ஸ்ரீமுகவஸ் பங்குனிமீ

[பகுதி-நி.

Vol. XXXI.

March-April 1934.

No. 5.

கம்பராமாயண இன்கவித்திரட்டு.

[கச-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

தானைகாண்படலம்.

இராமலக்குமணர் வானரசேனையைப் பார்வையிட்டதைக்கூறுவது.

வானரசேனாதிபதிகள்

தங்கள் தங்கள் சேனைகளுடன் வருதல்.

[மலைகள் எங்கும் உரோமம்முனைத்தனபோன்ற வடிவமும், தனித் தனிபாகவே அக்காணைவரையும் அழிக்கத்தக்க ஆற்றலும், வீரமும் வெற்றியும் உருவெடுத்தாற்போன்ற தோற்றமும் உடைய நீலன் ஐயம் பவான் அநுமான் குமுதன் பதுமுகன் முதலிய வானரசேனாதிபிகள் தங்கள் தங்கள் சேனைகளுடன் வந்தார்கள். அந்தச்சேனைகள் வேண்டுமென்றால் பெரிய மேருவை வேரோடுபிடுங்கவும் தெள்ளிய கடலைக் கலக்கிச் சேறாக்கவும் வல்லவை; கோபங்கொண்டால் சூரியனையும் வலி கெடத்தொலைக்கும் வலிமையுடையவை; அகக்காரமடைந்தால், தம்மைத்தாங்கும் பூமியையும் தனித்தனியே குத்தியழிக்கும் சக்திபடைத்தவை. அந்தச்சேனை, * தோய்ந்தால் சமுத்திரமும் வற்றிவிடும்; சாய்ந்தால் மேருவும் சாய்ந்துவிடும்; † காய்ந்தால் கனற்கடவுளும் கதிர்க்கடவுளும் கரியாய்விடுவர்; உண்ணாமானால், உலகமுழுதும் ஒரு

* குளித்தால். † கோய்த்தால்.

கவனத்துக்குப் பற்றாது; குடிக்குமானால், எழுகடலும் ஒருகை அள்ளிக்குடிக்கப் போதா; ஒடிக்குமானால் மேருவையும் ஒடித்துவிடும்; இடிக்குமானால் வானமுகட்டையும் இடித்துவிடும்; பிடிக்குமானால் காற்றையும் கூற்றையும் பிடித்துவிடும்.

இப்படிப்பட்ட வலிய பெரிய சேனைத்திரள்களோடுவந்த சேனைத்தலைவர்கள், சுக்கிரீவனை வணங்கினார்கள். அவன் இராமனிடம்சென்று 'உன் சேனைகள் வந்திருக்கின்றன. கண்டருள்க' என, அவன், சீதையே வரப்பெற்றற்போலச் சிந்தை களிகூர்ந்து இலக்குமணனுடன் சென்று அந்தச் சேனைப்பாப்பைச் செவ்வையாகப் பார்க்கத்தக்க ஓர் உயரிய மலைச்சிகரமேலேறினான். சுக்கிரீவன் திரும்பிச் சேனையினிடஞ் சென்று அதனை வடதிசைநின்று தென்திசைநோக்கிச் செல்லுமாறு பணித்துவிட்டுச் சேனைத்தலைவரையழைத்துக்கொண்டு இராமனை அடைந்தான். அவர்கள் அவனை வணங்க, அவர்கள் ஒவ்வொருவர் வரலாற்றையும் தெரிவித்துச் 'சேனையைக் காண்பாயாக' என, அவன் காணலுற்றான்.

அப்போது சேனை சென்றதனுண்டாகிய புழுதி, பூமியையும் வானத்தையும் போர்த்து எங்கும் இருளடையச்செய்தது. இராமலக்குமணரிருவரும் தங்கள் பார்வை எட்டுமட்டும் கூர்ந்துபார்த்தும் சேனையின் ஒரு பகுதியையே கண்டார்களென்றால், அதன்மிகுதியைச் செப்பலாமோ!

முயலகத்தும் உள்ள வீரருள் முதல்வனான இராமன், அந்தச் சேனையைக் கண்ணினாலும் கருத்தினாலும் கல்வியறிவினாலும் அளவிட்டுக் காண்பாயாய், இலக்குமணனை நோக்கிக் கூறுகின்றான்:]

இந்தச் சேனையைக் கண்டோமென்பது
கடல்கண்டோமென்பதுபோலுமெனில்.

509 'அடல்கொண் டோங்கிய சேனைக்கு நாமும்நம் அறிவால்
உடல்கண் டோம்இனி முடிவுள காணுமா றுனதோ!
மடல்கொண் டோங்கிய அலங்கலாய், மண்ணிடை மாக்கள்
'கடல்கண் டோம்' என்பர்: யாவரே முடிவுறக் கண்டார்?'

இ-ள். 'மற்றவர்கள்போல) நாமிருவரும் (நம் கண்களை எட்டுமட்டும் செலுத்திப்பார்த்து) இந்தச் சேனைக்கு உடல் (ஆகிய நடுப்பகுதியில் ஒரு பகுதியைத்தான்) கண்டோம். (இதன் கால் தலைபாக) உள்ள முடிவுகளைக் காணும்வகை உண்டோ? (கடலைக்கண்ட) மனிதர்கள் "கடலைக் கண்டோம்" என்பார். (ஆனால் அவருள்) எவர்தாம் (கடலை) முற்றும் கண்டவர்?'

கடலைக்கண்டோ மென்பாரெல்லாரும் அதன் ஒரு சிறுபகுதியையே கண்டவர்கள். அவ்வாறே நாம் இந்தச் சேனையைக் கண்டோ மென்பது இதன் ஒரு சிறுபாகத்தைக் கண்டோமென்பதையாமென்பது கருத்து.

அடல் - வலிமை. உளமுடிவு - (இந்தச்சேனைக்கு) உள்ள முடிவெல்லை. மடல் - இதழ். அலங்கல் - மாலை. மாக்கள் - மனிதர். 'முடிவு உள்' என்பதை 'உளமுடிவு' என மாற்றிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. மாற்றாமல், முடிவாகவுள்ளவை (களாகிய பகுதி) களை யென்றும் உரை செய்யலாம்.

இப்பாட்டின் ஈற்றடி நனியினிய கவிப்பகுதிகளுள் ஒன்று. இதில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள உவமானம், ஊன்றினோக்க, அதன் உவமையத்தோடு எத்தனையோ பலவகைகளில் ஒற்றுமையுடையதாயிருத்தல் பாராட்டற்பாலது.

சேனைப்பெருமையும் வலிமையும்.

[இவ்வாறு கூறிய இராமன் பின்னும் கூறுவானாய், 'எங்கும் நிறைந்த இறைவன் திருமேனியையும் வரையறுக்கமுடியாது பாரியிருக்கும் பத்துத்திக்குக்களையும் அளவற்ற அண்டங்களனைத்தினும் நிரம்பிய ஐம்பெரும்பூதங்களையும் அறிவுடையார்பலர்பாற் காணப்படும் அறிவுவிகற்பங்களையும் பேச்சுக்குமேற் பேச்சாக வாக்குவல்லார்பேசும் பேச்சிப்பெருக்கத்தையும் உலகந்தோன்றியநாள்முதல் முடிவின்றித் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும் சமயபேதவகைகளையும் போல, இந்தச்சேனையும் முடிவுகாண முடியாததாயிருக்கின்றது' என்றான்.

அப்போது, இலக்குமணன், 'இந்தக் குலங்குப்பெருஞ்சேனையின் பகுதிகள் இத்தனைபென அளவிடுதற்கு உறையிடவுதவும்படி பிரம தேவன் மற்றைய உயிர்களைப் படைத்தான்போலும். இந்தச்சேனையை முழுதும் பார்த்தபின்பு நாம் செய்யவேண்டியதைச் செய்வோமென்றால், இதனைப் பார்த்தவிலேயே பலநாள் கழிந்துவிடும். ஆனால் இதனைப் பார்த்தலை நிறுத்தி நாம்செய்தற்குரியதைச் சிந்திப்போமாக. எந்த உலகத்தில் எந்தக்காரியந்தான் இந்தச்சேனை செய்துமுடித்தற்கரிதாயுள்ளதென்று சொல்லத்தக்க திருக்கின்றது? யாதொன்றுமில்லை. இந்தச் சேனைக்குச் சீதாதேவியைத் தேடிக்காண்பது, அநாயாசமாய்ச்செய்து விடும் அற்பவேலையேயாம். இந்தப்படையினால், பாவம் தோற்று விடும்; தருமம் செயித்துவிடும். இனித் தாமதிராமல் சீதையைத் தேடத்தக்காரைத் திசைகளெங்கும் செல்லும்படி செய்தல்வேண்டும்' என, இராமன் சுக்கிரீவனேரோக்கிச் சொல்வானான்.]

தானைகாண்படலம் முற்றிற்று.

(தொடரும்.)

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்.

ஞாயிற்றினைவழிபடல்.

வை. சுந்தரேசவாண்டையார்,

ஆசிரியர், திருவையாறு.

எல்லாம்வல்ல இறைவன் தனக்கென ஒருபெயரும் ஒருருவமும் இல்லானெனினும் அன்பர்கள் அவனுக்கு ஆயிரம் திருப்பெயரும் திருவுருவமும் அமைத்து வழிபட்டுவருகின்றனர். அங்ஙனம் வழிபடற்கமைத்துக்கொள்ளப்பெறும் திருவுருவங்கள் பெரும்பான்மையும் கல், மண், பொன், மணி முதலியவைகளாலாயவை.

இங்ஙனம் மனிதன்கைப்படஇயற்றியவையேயன்றி மனிதர்முயற்சியால் ஆக்கப்படாதனவும், இறைவன் ஒருவன் உண்மையையும் அவனது வரம்பிலாற்றலையும் மக்கட்குத் தெரித்துநிற்பனவுமான இயற்கைப்பெரும்பொருள்களையும் அன்றோன் திருமேனியாகப்பாவித்துப்பலர் வழிபடுவர். அவ்வியற்கைப்பெரும்பொருள்களாவன: “நிலம் நீர் நெருப்பு உயிர்கால் நீள் விசும்பு நிலாப் பகலோன் புலனாய மைந்தன்” (திருவாசகம்) என்பவையாம். இவற்றை அட்டமூர்த்தம்என வழங்குவர், “எட்டிசைந்த மூர்த்தியா யிருந்தவா றிதேன்னையே” என்றார் புகழியர் பெருமானும். அட்டமூர்த்தங்களில் ஏனையவற்றினும் ஞாயிற்றினையே கற்றோரும் மற்றோரும் நம்நாட்டிற் பெரும்பாலும் ஒரு பொழுதோ, இரு பொழுதோ, முப்பொழுதோ தமக்கியன்றபொழுது வணங்கிவருதல் கண்கூடு.

இங்ஙனம் ஞாயிற்றினை வழிபடும்வழக்கம் மலிந்திருப்பதென் எனில், ஆணவ இருளில் அழுந்திக் கிடக்கும் உயிர்கட்குத் தன் இன்னருள் ஒளி ஈந்து அவ்விருளைப் போக்கி அறிவு இச்சை செய்கைகளைக் கிளர்வித்தியக்கும் இறைவனையொப்பப் புறவிருளில் மறைபட்டுக் கிடக்கும் மன்னுயிர்த் தொகைகட்குத் தண்ணொளி ஈந்து கண்ணொளிவிளக்கி அவற்றின் அறிவிச்சை செய்கைகளைக் கிளர்விப்பது ஞாயிறேயாம்.

இதனானரே “உலக முவப்ப வலனேர்பு திரி தரு - பல்ர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாங்கு - ஓவற விமைக்கும் சேண்விளங் கவிரோளி” எனச் செவ்வேற்செம்மலுக்குப் பரிதியை உவமைகூறினர் நக்கீரப்பெருநாவலர். ஞாயிறின்றேல் ஒளியெங்கே, வளியெங்கே, முகிலெங்கே, மழையெங்கே, புனலெங்கே, பயிரெங்கே, உடம்பெங்கே, உணர்வெங்கே; ஒன்றுமிராது. ஆதலாலே ஞாயிற்றைக் கண்கண்ட தெய்வமாக மண்கொண்டு பரவும்.!

ஞாயிற்றினைவழிபடும்வழக்கம் நம் தமிழ்நாட்டில் எக்காலத்தில் தோன்றியது என அறுதியிட்டுரைக்கமுடியாது. பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்றேன்றிய தமிழ்மக்களின் சேமவைப்பாகவுள்ள தொல்காப்பிய னாலுள்,

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றங்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”

என்று கூறப்படுவதால் அந்தால் தோன்றுவதற்கு வெகுகாலத்திற்கு முன்பே ஞாயிற்றினைவழிபடும்வழக்கம் நம் தமிழ்நாட்டிலிருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது துணியப்படும்.

ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர், தொல்காப்பிய அகத்திணையியலுரையில், ஞாயினை எல்லாநிலத்திற்கும் பொதுத்தெய்வமென்றுகூறுதலாலும், இறையனாகவியலுரையில் அதன் ஆசிரியர், “தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர்; வேண்டாமையின் தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர். பிறர் பகவதியையும், ஆதித்தினையும் தெய்வம் என்று வேண்டுவர்” எனக் கூறுவதாலும் ஞாயிற்றினைவழிபடும்வழக்கம் தொன்றுதொட்டுள்ளதென்பது மேலும் உறுதிபெறும்.

இஃது இங்ஙனமாக, * முதற்குலோத்துங்கன்காலத்திலேதான் (கி.பி.1070-1120) நம் தமிழகத்தார் ஞாயிற்றினைவழிபடத்தொடங்கின

* இம்மன்னன் 49 ஆண்டுகள் அரசாண்டான் என்று உயர்கிரு. T. A. கோபிநாதராயவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். இதுபொழுது காமாசவல்லி என்ற ஊரில் இம்மன்னனது 50 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு இருக்கின்றமையின் இவனது ஆட்சிக்காலம் கீழ்ப்பது ஆண்டுகளாகும்.

ரென்று 1926-27-ஆம் வாடத் தென்னிந்தியக் கல்வெட்டு இலாகாவின் அறிக்கை கூறுவது பொருந்துவதன்று என்பதற்கு மேற்கூறிப்பவையே போதிபசான்றாகும். வேறும் சில கூறுதும்.

பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின்பிற்பகுதியிலும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் மம் தமிழகத்தை ஆட்சிபுரிந்த முடிமன்னரைக் குடிய முதற்குலோத்தங்கனுக்கு நெடுநாள் முந்தித்தோன்றிய நூல்களுள் நற்றிணையில், “பசுக்கதிர் மதியமோடு சுடர்கண்ணை” என்றும், சிலப்பதிகாரத்தில் “ஞாயிறு போற்றுவதும் ஞாயிறு போற்றுவதும்” என்றும், அந்நூலுரையில் அடியார்க்குநல்லார், “பாலைக்குத் தெய்வம் பரிதியஞ்செல்வனும் திகிரியஞ்செல்வியுமெனக் கோள்க” என்றும், திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில், “அருக்கன் பாதம் வணங்குவ ரந்தியில்-அருக்கனாவனானரு வல்லனே” என்றும் கூறுவதாலும் ஞாயிற்றினைவழிபடும் வழக்கத்தின் தொன்மை விளங்கும்.

சிலப்பதிகாரக் கதைத்திறமுரைத்தகாதையில் “பகல்வாயிலுச்சிக் கிழான்கோட்டம்” என்று ஒரு கோயிற்பெயர் காணப்படுவதாலும்;

† Annual report on South Indian Epigraphy for 1926—1927. page 79. para 19.

The temple dedicated to the sun and the attendant planetary deities at Suryanarkoil in the Tanjore District owes its existence to Kulottunga I. The village itself takes its surname after the local temple. The Surya temple is an unique one of its kind in South India and it possibly shows the influence of Gahadavala kings of Kannauj who were worshippers of the sun. From the existence of the image of the God Visvesvara with his consort Visalakshi in the temple at Suryanarkoil, it has been inferred that the worship of the sun was introduced from Benares. (Annual report for 1908 paragraph 60). In No. 229 of 1927 the God is called குலோத்துங்கசோழமாத் தாண்டாலயதேவர், and in No. 231 of 1927 குலோத்துங்கசோழமாத் தாண்டாலயத்து குரியதேவர், thus combining in one the name of the originator of the temple and the worship of the sun newly introduced.

‘உச்சிக்கிழான்-சூரியன், அன்றி, பகல்வாயில் உச்சிக்கிழான்-பகற்பொழுதுக்கு வழியான உச்சிக்கிழானென்றுமாம்’ என்றும்; “கீழ்த்திசையில் தோன்றுகின்ற சூரியன்கோயில்” என்றும் முறையே அரும்பதவுரையாசிரியரும்* அடியார்க்குநல்லாரும் உரைகூறுவதாலும் முதலாங்குலோத்துங்கனுக்குப் பலநூற்றாண்டுகட்குமுன்னரே நம் நாட்டில் ஞாயிற்றினுக்குக் கோயிலும் உண்டு என்பதும் பெறுதும்.

மேற்காட்டிப்போந்தவற்றால், ஞாயிற்றினை வழிபடும்வழக்கம் நம் தமிழகத்தில் தொன்றுதொட்டுள்ளது என்பதும் முதலாங்குலோத்துங்கன்காலத்திற்குள் அவ்வழிபாடு நம் தமிழகத்திற் புதிதாகத் தொடங்கப்பட்டதென்று 1926-27-ஆம் ஆண்டுக்கல்வெட்டிலாகரவின் அறிக்கை கூறுவது பொருத்தமில்லைபென்பதும் வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குவதாகும்.

மேலும், † சூரியனாகோயிலிலுள்ள சூரியதேவர்க்குக் “குலோத்துங்கசோழ மாத்நாண்டாலையத்து சூரியதேவர்” எனப் பெயர் உண்டென்று அக்கோயிற் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துவதுகொண்டு, அக்கோயில் முதற்குலோத்துங்கமன்னனால் எடுப்பிக்கப்பட்டதென்று கொள்ளுவதுமாத்நிரமே பொருத்தமுடைத்தாகும்.

---

* இவ் வரும்பதவுரையாசிரியர் கலிங்கத்துப்பரணியின் ஆசிரியராகிய சயங்கொண்டார் என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

† இச்சூரியனாகோயில், தஞ்சைஜில்லாவில், தென்குரங்காடுதுறையாகிய ஆடுதுறையில்வேறிலையத்திலிறங்கிக் காவிரியைக் கடந்து திருப்பனந்தாளுக்குப்போகும் பெருவழியில் ஒருமைல்தாரத்திலுள்ளது. முதற்குலோத்துங்கன்காலத்து ஆலய அமைப்பு எவ்வாறு இருந்தது என்று ஆராய்ப்புகுவார்க்கு இவ்வூராலயம் பெரிதும் பயன்படும்.

உதிர்மலர்மலை.

[௩0-ஆம் தொகுதியின் ௧௧-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

4. சேனுவரையரும் பரிமேலழகரும்.

“இளைதாக முண்மாவ் கொல்க களையுநர்

கைகொல்லுங் காழ்த்த விடத்து.”

(குறள்-௮௭௯.)

என்னுந் தொடர்மொழியான், நிலைபெற்றபின் களையலுநர் களையலுநர்
 ருரை அவர்தாங்கொல்வர், அதனும் றியாரை அவர்நிலைபெறுக்காலத்தே
 களைகவேன்னும் பொருள் விளங்குதலுங் குறிப்பிற் றேன்றலாம்.
 அணியிலக்கணங்கூறுவார் இன்னோன்னவற்றைப் பிறிதுமொழித
 லென்பதோ ரணியென்ப என்றார் சேனுவரையர் (தோல். சொல். ௧௫௯
 -ஆம் சூத்திர உரை).

‘களையப்பவேதாய தம்பகையை அது மெவிதாகியகாலத்தே
 களைக: அன்றியே வலிதாயகாலத்துக் களையலுநர் றம்மை அதுதான்
 களையுமென்பது தோன்றாநின்றமையின், இது பிறிதுமொழிதல் என்
 னும் அலங்காரம்’ எனப் பரிமேலழகர் கூறினர். ஆதலின் சேனுவரை
 யர் பரிமேலழகர்க்குப் பிற்பட்டவர் என்பதற்கு ஈதும் துணையாகும்.

5. நான்மறை

கவித்தொகைக் கடவுள்வாழ்த்திலே வந்துள்ள ‘மறை’ என்ற
 தற்கு, ‘மறையாவன:—தைத்திரியமும் பவுழியமும் தலவகாரமும் சாம
 வேதமுமாம்; இனி வேதவியாதர் வரையறைப்படுத்தியகாலத்து ஒது
 கின்ற நான்குவேதமுமாம்’ எனவும், தொல்காப்பியப் பாயிரத்திலே
 புயின்றுள்ள ‘நான்மறை’ என்றதற்கு ‘நான்குகூறமாய் மறைந்தபொரு
 ளும் உடைமையான் ‘நான்மறை’ என்றார். அவை தைத்திரியமும்
 பௌடியமும் தலவகாரமும் சாமவேதமுமாம். இனி இருக்கும் யசவும்
 சாமமும் அதர்வணமு மென்பாருமுளர்; அது பொருந்தாது; இவர்
 இந்நூல்செய்தபின்னர் வேதவியாதர் சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறி
 வினோர் உணர்தற்கு நான்கு கூறாக இவற்றைச் செய்தலின்’ எனவும்
 ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியரொழுதிய குறிப்புக்களையுட்கொண்ட ப்ருஹம்

ஸ்ரீ இ. வை. அனந்தராமையரவர்கள், தமது கவித்தொகைப் பதிப்பிலெழுதிய குறிப்பிலே பாயிரத்திலே மறையைக் குறித்தெழுதிய குறிப்பிற்கு முரணாகக் கவித்தொகையிலே வேறுகுறிப்பெழுதியிருத்தவினால் இருக்கு முதலியவற்றைப்பற்றிப் பாயிரத்திலே பெழுதியிருக்கும் பின்வாக்கியத்தை இடைச் செருகலோவென் றையுற்றார்கள்.

கவித்தொகைக்குறிப்பிலே இருக்குமுதலியவற்றை உடன்பட்டதற்கு முரணாகப் பாயிரத்திலே அவற்றை யுடன்பட்டாரை ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் மறுத்தவின் கவித்தொகைக்குறிப்பொத்தே பாயிரத்திலும் இராததுபற்றிப் பாயிரத்தின்குறிப்பை இடைச்செருகலாக ஐயரவர்கள் கொண்டனர்போலும். கவித்தொகைக்குறிப்பை இடைச்செருகலாகக் கொள்ளாத குறிக்கோள் யாவார்க்கும் வெளிப்படுதலின் அதனை விடுத்து இக்கூறிய இடைச்செருகல் என்றது பொருந்தாமா என்றதுவே ஈங்கு ஆராயப்பெடும்.

தொல்காப்பியர் வேதவிபாதருக்குமுற்பட்டவர்; ஆதலின் அவரது பாயிரத்திற்பயின்றானம்மை இருக்குமுதலியவென்றல் பொருந்தாது.

நல்லந்துவனார் வேதவிபாதருக்குப் பிற்பட்டவர்; ஆதலின் அவரது கவித்தொகைக் கடவுள்வாழ்த்திலே பயின்றுள்ள மறைகளைத் தைத்திரியமுதலியனவாகவும் இருக்குமுதலியனவாகவும் வழங்கலாம் என்று கருதியே பாயிரத்திலேபயின்ற மறைகள் தைத்திரியமுதலியனவாகுமென்று உடன்பட்டும் இருக்குமுதலியனவாகாவென்று மறுத்தும், கவித்தொகைக் கடவுள்வாழ்த்திலே பயின்றுள்ள மறைகளைத் தைத்திரிய முதலியவும் இருக்குமுதலியவாகுமென உடன்பட்டுஞ்சென்றார் ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர்; ஆதலின் ஐயரவர்கள் இடைச்செருகல் என்றது பொருந்தாமை காண்க.

கவித்தொகைக் கடவுள்வாழ்த்திலே பயின்ற மறை என்றதூஉம் தைத்திரிய முதலியவற்றைக் குறியாதென்று வழக்குரைத்தல் ஈண்டுக் கூடுமெனும் அதுவும் பாயிரத்திலே பயின்ற அப் பின்வாக்கியமே இடைச்செருகல் என்றதுபோன்றதோ ரிழிபுடைத்தாதலின் அதனை யும் விடுக்க.

6. குருகு.

குருகு என்றதைச் சிறப்புப்பெயராகக்கொண்டுள்ளதொருவகைப் பறவையை நிகண்டுகள் கூற்றிற்றில்.

‘கொல்லுலை மூக்குங் குருக்கத்தி மரமும்

வெண்மையு மூல நாளா நாரையுங்

கோழியுங் கையின் வளையுங் குருகெனல்’

(பிங்கல. ஒருசொற்பல். 371)

எனவும்,

‘குருகுபுள் ளிளமை நாரை கொல்லுலை மூக்குக் கோழி

சரிவெள்ளை மூல நாள்வா சந்தியொன் பான்பேர் சாற்றும்’

(குடா. பதினொ. ரகர. 31)

எனவும், ஒருசொற் பலபொருள்வகையிலே குருகு என்பதற்குப்பொருள் கள் விரிக்கப்பட்டுள்ளன. குருகென்பதற்குச் சூடாமணி கூறிய இளமை என்னும் பொருளைப் பிங்கலந்தை கூற்றிற்றிலது. சிலர் கொக்குக்குங் குருகுப்பெயருண்டென்பர். ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் குருகிலை என்ற தற்கு (முண்) முருக்கிலை எனப் பொருள்விரித்துள்ளார். (பத்.குறிஞ். 73. உரை)

பெருங்குருகென்றதைமட்டும் ஒருவகைப்பறவைபெனப் பிங்கலந்தை கூறும்.

‘யானையுண் குருகு பெருங்குரு கென்ப’ (பிங். மாப். 16.)

சூடாமணியோ பெருங்குருகு என்பதைப் பறவைச்சிறப்புவகையின் ஒன்றாகக் கொள்ளாது, சக்கரவாகப்புள்ளின்பெயர்களுள் யானையங்குருகையும் ஒன்றாகக் கொண்டுளது. பிங்கலந்தையோ சக்கரவாகப்புள்ளின்பெயர்களுள்ளே இப்பெருங்குருகை ஒன்றாகக் கொண்டிலது.

‘நேயிப்புள் சக்கர வாகப்புள் சகோரம்’ (பிங். மாப். 15.)

இந்நிகண்டுகளிலே அன்றிவின்பெயர்களுள்ளே குருகு என்பதை சேர்க்கப்பட்டிலது.

‘ஈண்டுக் குருகென்றது அன்றிலை. அதற்கு வடமொழிப்பெயரதுவாதலின், ‘குருகொடுபெயர்பெற்ற மால்வரை’ என்றார்’ என்ற

பரிமேலழகர் அன்றிலுக்குக் குருகுச்சொல்லையும் இபைக்கின்றார். (பரி. பக். 32)

‘குருகுபெயர்க் குன்றங் கொன்றநெடு வேலே’ என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்துக் குன்றக்குரவைப்பகுதியில் வரும் ‘குருகுபெயர்க்குன்றம்’ என்றதற்கு அதன் அரும்பதவுரையாசிரியர் ‘குருகுபெயர்க்குன்றம்-கிரவுஞ்சபருப்பதம்’ என எழுதியுள்ளார்.

“குன்றங் கொன்ற குன்றக் கொற்றத்து” என வருந் திருமுருகாற்றுப்படைபிலே பயின்றுள்ள ‘குன்றம்’ என்றதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் “குருகாற் பெயர்பெற்ற மலை” என்றான்றி அந்த மலையைக் கிரவுஞ்சமலை என்று கூறிற்றிலர். இங்ஙனம் இவர் குருகாற் பெயர்பெற்றமலை என்ற துணையே செல்லும் உட்கோளைக் கூர்ந்துநோக்கின் அன்றில்மலை என அம்மலைக்குப் பெயரிடுதல் இவர்க் குடன்பாடன் மென்பது புலனாகும்.

வடதேயத்தார் கிரவுஞ்சமலையென்றும் தமிழர் குருகுபெயர்மலை என்றும் அம்மலைக்கு அவ்விருவோரும் இவ் விருபெயரிட்டு வழங்குவந்தமை செவ்விதிற் போதரும். இவ்விருபெயரும் ஒருபொருள்குறித்தவாகக்கொண்ட பின்னுள்ளோர் அன்றிலும் குருகும் ஒன்றென்று துணிவாராயினர்போலும்.

இப்போலித்துணியைத் துணைக்கொண்டெழுந்த ப்ருஹ்மநீ இவை. அனந்தராமையாவர்களும் குருகென்பது அன்றிலையே குறிப்பதாகத் தமது கவித்தொகைப் பதிப்பிலே 763, 801ஆம் பக்கங்கள் முதலியவற்றிலே குருகுச்செய்தியையும், அன்றிவின்செய்தியையும் மிக விரித்தெழுதி அவ்விாண்டனையும் ஒன்றென்றுகூறுதற்கு உலகத்தின் ஒப்புரைவேண்டுமென் றுரைத்திட்டார்கள். அவருரைத்தன பொருந்துமாவென்று ஈண்டுச் சிறிது ஆராய்வல்.

(1) “குருங்கால் கூறப்படுதலின் நாரையும் அன்னமும் அன்றென்றது துணியலாகும்” என்றார்.

‘கழனி யாரல் கவுளகத் தடக்கிப்

பழன மருதிற் பார்ப்புவாய்ச் சொரிந்து

கருங்கா னுரை நான் றுவந் திறுப்பத்

துணைபிரி மகளி ரிணைமலர் நெடுங்கண்
கட்டழன் முத்தந் கால்'

(பெரும். மகத. கண்ணிய-29-33)

என்னும் இப் பெருங்கதைப்பகுதியிலே நாரைக்குக் கருங்கால் கூறப்படு
தலின் நாரையும் அன்றெனத்துணிதல் சாலாது.

குருகினை அன்னமென்பார் யாருயில்லை; ஆதலின் குருகும் அன்
னமும் வேறுவேறாதல் தெள்ளிது.

“கருங்காற் குருகுங் கம்புளுங் கழுமிப்
பெரும்பூட் பூணியும் பேழ்வாய்க் கொக்கும்
குளிவையும் புதாவுந் தெளிகயக் கோழியும்
அன்றிலு நாரையும்” (பெரும்-உஞ். நருமதைகடந். 68-71)

என்னு மிவ்வடிகளானே குருகும் கொக்கும் அன்றிலும் நாரையும்
வேறுவேறென்று தெள்ளத்தெளிய விளக்கப்பட்டமையானும் கருங்காற்
குருகு என்றபின்னும் அன்றிலெனத் தனித்துக் கூறப்பட்டமையானும்
ஐயரவர்கள் அன்றிலும் கருங்காற்குருகும் ஒன்றென்று கூறதல் சிறி
தும் பொருந்தாதென்பது ஈண்டு நாட்டப்பட்டது.

“கடவுண் மராத் த முண்மிடை குடம்பைச்
சேவலொடு புணராச் சிறுகரும்பேடை
யின்னா துயங்குங் கங்குலும்”

என்னும் இவ் வகநானூற்றுச்செய்யுட்பகுதியிலே வந்துள்ள சிறுகரும்
பேடை என்றதை அன்றிவின்பேடையென அந்நூற்பதிப்பாளர்
பொருள்கொண்டனர். அக்கொண்டது போற்றத்தக்கதுவே; எனினும்,
இத்தொடர்கொண்டு அன்றில் கருகிறத்ததென்று நாட்டுகின்றார்.
'சிறுவெண்காக்கை' என்னுந் தொடரைக்கொண்டு, காக்கை வெளிது
என நாட்டப்புகுந்த போக்கொத்து இந்நாட்டுதலும் இருத்தலின் இக்
கூற்றுச் சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

இதுகாறும் கூறியவற்றானே, குருகும் வேறு, அன்றின் முதலிய
வும் வெவ்வேறென்பதூஉம், நிகண்டுநூலாரும் பிறரும் கூறவெவல்வாம்
ஆராயாது கோடற்காகா என்பதூஉம் விளக்கப்பட்டனவென்க.

[தொடரும்.]

K. S. நவநீதகிருஷ்ண பாரதி.

செழுங்கதிர்ச்செல்வம்.

[K. S. நவீந்திரகுஷண பாரதி]

- 1 இருள்கொள் சிறைக்காப் பிடைக்கலங்கி
யிருக்குந் தருவு முனதுகையால்
வருடல் பெறுவான் மனங்குழைந்து
வளைந்து வளைந்துன் னடிநாடித்
திரியுந் செயற்குந் தெளியாரைத்
தெளிக்கு மாறென்? குழவிபெலாம்
மருவு தாயர் தமைக்கூவி
மலர்க்கண் டிறக்க வருகதிரே!
- 2 பறவைப் பார்ப்பு முன்வரவைப்
பார்த்து மழலைச் செஞ்சிறுவாய்
நிறையப் புகலும் பாட்டெல்லாம்
நெறியே வந்தென் செவிப்புகுந்தும்
நறவு பழுத்த முத்தமிழால்
நானே பாடா திருந்திடுவேன்!
கறவைப் பசுவைக் கன்றாட்டுங்
காலங் காட்டி வருகதிரே!
- 3 கான விலங்குங் கும்பாம்பும்
கல்லென் மனத்துக் கள்வர்களும்
ஈனச் செயலுக் கஞ்சினவாய்ப்
புதருட் பதுங்கு மியல்புணர்ந்தும்
மான மிலாதே னுணுதுன்
மன்றத் தெய்தி வழுத்துகின்றேன்;
வானத் திருளின் படாங்கிழித்து
வதனங் காட்டி வருகதிரே!

குறிப்பு:—விலங்குமுதலியவற்றினும் இழிந்த யான் அவையொப்பப்
புதருட் பதுங்குதல்செய்யாமையானே எனக்கு மானம் இலதாயிற்று என்க.

- 4 பிணமாக் கிடக்கும் பேருலகைப்
 பெரிய வருள்கொண் ணேர்வளித்துக்
 குணமே கொள்ள வெழுப்பிவருங்
 கோனே! பொருள்க டமக்குரிய
 வணமே காட்டி மயக்கறுக்கும்
 . . . வானோர் சோதிப் பெருமானே!
 பணமே பேறாப் படைக்கிலுன்றன்
 பயன்காண் மாறென் செழுங்கதிரே!

குறிப்பு:—விடிதலும் அத்தமித்தலும் பணத்திற்கென்றே கோடலின்
 அத்தகையினர்க்கு நினைதுபயன் அறிதற்கும் இயலாதென்க.

- 5 கோடிக்க கதிராற் பலகோடி
 குணத்தைக் குழைத்துப் புவனமெலாம்
 ஓடிப் புறத்தோ டகம்புதுக்கி
 யுயிரை யளிக்கு மோவியமே!
 நாடித் தெளியும் விழிக்கெல்லாம்
 நலன்செய் விழியே! புலவரெலாம்
 பாடப் படைத்த காவியமே!
 பணிந்தே னின்றாள் செழுங்கதிரே!

- 6 மரணப் பிறவிப் பிணிதீர்த்து
 வைக்கு மருந்தே பிணியென்னும்
 எரிவுக் கடலால் இரக்கடலால்
 எற்றுண் டெழல்வார் கரையேறத்
 தரணிக் கடலின் கரையேறந்
 தலைவா! நின்ற டலைக்கணிவேன்;
 கரவுக் கண்ணுங் கண்மெக்கக்
 கருணை படைத்து வருகதிரே!

- 7 நச்சைப் போக்கி யமுதளிக்கு
 நளினக் காத்தாய்! பழிசான்ற
 எச்சிற் குப்பைக் குட்புகுந்தும்
 இழித்தற் கியலாப் பெருவாத்தாய்!

பிச்சைக் குடிக்கும் வேந்தர்கள்வாழ்
பெரிய குடிக்கு மொருபடித்தா
இச்சித் தேகி யருள்சூரக்கும்
எந்தாய்! மூலத் தெழுங்கதிரே!

8 வழிச்செல் வோர்க்கோர் வழித்துணையாய்
வழியுந் காட்டி யச்சமெலாம்
ஒழிக்குந் துணையே! சிறுசதங்கை
ஒலிக்குந் திராரோ டேன்கூடி
விழிக்குக் களிப்பு மிகவிளைத்து
விளையாட் டயரும் வித்தகனை!
செழிக்கும் படிக்கி யான்படைத்த
சேம நிதியே! செழுங்கதிரே!

9 நின்னை விழியாற் றினம்பாரா
நின்ற மனிசர் நினைப்போற்றார்
பொன்னை மணியைக் காதலித்துப்
போற்றிப் புனைந்து பொன்றுகின்றார்;
அன்பைப் பெறச்சூ ரியகாந்தி
யலர்ந்தண் ணாந்துன் னணியுண்ணும்
இன்பைச் சுவைத்தற் குதயகிரி
யெனுமா மலைமே லெழுங்கதிரே!

குறிப்பு:—புணர்தற்பொருட்டு உதயகிரிமே லெழுந்தானென்க.

10 பாடிக் கரைந்து பாவகிருள்
பறந்தற் றொழியச் சிறந்துண்ணைத்
தேடிப் பிடித்துக் காதலித்துச்
சேர்தற் குருகித் தேகமெலாம்
வாடிக் களைத்தேன் கண்மணியே!
வையம் புரக்கும் விண்மணியே!
ஒடிப் பறந்து தடுத்தற்காம்
உறுப்பொன் றில்லேன் செழுங்கதிரே!

(தொடரும்.)